

HỒI 258

Thiên Tâm Liên Hoàn

K

hấu Trọng dịch đầu lại gần bên tai Từ Tử Lăng nói: “Sư Phi Huyền yêu người rồi. Vì yêu người nên nàng ta mới hai lần nấp sang bên tiểu đệ như thế chứ”.

Từ Tử Lăng thở dài: “Ngược lại mới đúng. Nàng muốn thông qua hành động này để biểu thị giữa hai chúng ta có một vực sâu vô hình ngăn cách. Lúc tạm biệt còn nói phải tìm ta nói chuyện, tâm ý bên trong lại càng không cần nói cũng hiểu được”.

Khấu Trọng á khẩu hồi lâu, rồi đột nhiên dụng lực ôm chặt vai gã, thề lương nói: “Hai huynh đệ chúng ta đều có những mối thương tâm khác nhau! Không phải sinh ly, cũng là tử biệt! Nhưng chỉ cần một ngày còn sống, chúng ta cũng phải tìm chuyện gì đó để làm. Ta thì ta đã lựa chọn con đường tranh bá không thể quay đầu. Hai ngày nay ta đã suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng phát giác ra chỉ có không ngừng đối mặt với những thách thức và khó khăn, lấy đại nghiệp nhất thống thiên hạ làm mục tiêu mới có thể khiến tinh thần ta tìm được nơi gửi gắm. Huynh đệ, bất luận có tìm được Dương Công Bảo Khố hay không, ta cũng để người ra đi, vui vẻ mà tiến người lên đường, nếu có một ngày ta chiến tử sa trường, người hãy thay ta chăm sóc Tiểu Lăng Trọng nhé!”.

Từ Tử Lăng chợt có cảm giác muốn khóc, bao nhiêu cảm giác cùng lúc trào dâng. Bọn gã đều xuất thân cô nhi, từ nhỏ đã nương tựa lẫn nhau để tồn tại trong thế giới gian trá ỷ mạnh hiếp yếu này, ngoại trừ sự tin tưởng giữa hai gã với nhau, cả hai đều luôn giữ thái độ hoài nghi với những người khác. Phó Quân Sước là người đầu tiên chiếm được cảm tình của hai gã, kẻ đó là Tổ Tổ, nhưng cả hai người đó đều trước sau lừa dối, để lại trong lòng hai gã những vết thương không thể nào liền lại.

Trên con đường tình ái, hai gã cũng luôn gặp phải trắc trở khó khăn.

Khấu Trọng trước sau thất bại với Lý Tú Ninh và Tống Ngọc Trí, khiến cho gã chỉ có thể gửi hết tình cảm vào đại nghiệp tranh thiên hạ, giả như cả mục tiêu này cũng vút bỏ, vậy thì gã sẽ mất hết tất cả, ít nhất trong giai đoạn trước mắt, tình hình là như vậy.

Bản thân Từ Tử Lăng cũng vì ám thị vô tình vừa rồi của Sư Phi Huyền mà bồi hồi cảm xúc, cuối cùng cũng hiểu được tâm tình phức tạp của Khấu Trọng. Nếu nói gã không hề có cảm giác nào với nữ tử cao nhã thanh lệ này thì chỉ là gạt mình gạt người mà thôi. Gã nhớ lại câu chuyện mà Sư Phi Huyền đã kể cho mình nghe, cảm thấy nàng không chỉ dùng câu chuyện đó để khai giả cho mình, mà còn đồng thời biểu thị nàng sẽ không bao giờ để hãm thân vào bất cứ cảm tình hư ảo nào của thế gian ô trọc này.

Khấu Trọng đột nhiên cúi bỏ mặt nạ, cho vào trong bọc, rồi nói: "Hừ! Lại quên mất nhắc nhở Sư Phi Huyền đề phòng tên tiểu tử Hầu Hi Bạch rồi".

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Sao lại cúi bỏ mặt nạ?".

Khấu Trọng rời tay khỏi vai gã, toét miệng cười để lộ hàm răng trắng bóng: "Bởi vì ta đột nhiên cảm thấy rất đau khổ, thế nên muốn làm lớn một trận, tìm một vài kẻ để thử đao, tốt nhất đương nhiên chính là lão tiểu tử Vinh Phụng Tường rồi".

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi: "Ngươi không sợ tiết lộ hành tung sao?".

Song mục Khấu Trọng thoáng hiện sát cơ, trầm giọng nói: "Chúng biết được thì càng hay. Đối với Đỗ Phục Uy mà nói, nếu lão biết được chúng ta xuất hiện ở đây, sẽ càng không hoài nghi bọn Trần Trường Lâm sẽ xuất kỳ bất ý tấn công. Còn nếu tam đại khẩu và Chu Xán mà biết, tự nhiên sẽ bố trí cạm bẫy, nghiêm trận chờ đợi, ai ngờ được ta sẽ đi đối phó Tiêu Tiễn trước chứ?".

Từ Tử Lăng im lặng không nói gì.

Khấu Trọng lại đẩy gã một cái, rồi nói: "Ta nói có đạo lý như vậy, sao ngươi vẫn còn không tháo mặt nạ?".

Từ Tử Lăng trả lời gã bằng ánh mắt nồng nhiệt cảm tình, nhẹ giọng hỏi: "Có phải vì tạo ngộ của ta nên ngươi mới cảm thấy thống khổ hay không?".

Khấu Trọng chấn động toàn thân, úp mặt xuống mái ngói, buồn rầu đáp: "Sư Phi Huyền có lẽ là nữ tử duy nhất trên thế gian này có thể khiến ngươi động lòng, vậy mà nàng ta lại đối đãi ngươi như vậy, trời cao thật là bất công. Chỉ cần nghĩ đến chuyện ta vào sinh ra tử nơi chiến trường, còn ngươi thì một mình cô độc trên con đường tịch mịch là ta lại muốn khóc thật lớn một trận để tiết hết nỗi oán hận trong lòng. Ôi! Tổ tỷ không chết thì tốt biết bao!".

Từ Tử Lăng chậm rãi tháo mặt nạ xuống, trầm giọng nói: “Đi thôi! Giết chết Vinh Phụng Tường thì có thể kết thúc chuyện này! Đừng quên mang theo sơn và chổi đấy”.

Hai gã vượt qua tường cao, chẳng mấy chốc thì đã tới được vườn hoa ở hậu viện. Phủ tổng quản Hợp Phì canh phòng rất lơ là, sau khi vượt qua mấy trạm canh ngấm ở bên ngoài thì giống như là ra vào chỗ không người vậy.

Tuy vậy nhưng bọn gã đương nhiên cũng không dám xem nhẹ đề phòng, ít nhất cũng có hai người trong tà phái bát đại cao thủ ở đây, còn Vinh Phụng Tường lợi hại thế nào thì hai gã cũng đã biết rõ, chỉ riêng nữ nhi Vinh Giáo Giáo của lão đã không dễ đối phó rồi.

Khấu Trọng cười hì hì tìm một bức tường lớn, viết lên một hàng: “Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã tới đây du ngoạn”, rồi ghé sát tai Từ Tử Lăng thì thầm: “Hàng chữ này thế nào?”.

Từ Tử Lăng gật đầu đáp: “Thật kỳ lạ, có cảm giác lực đạo đã thu lại rất nhiều rồi, nhưng càng nhìn lại càng thấy tự dạng căng ra, ta thích mấy chữ này”.

Khấu Trọng như muốn làm cho gã vui, cũng cười hì hì nói: “Đây gọi là tiến bộ, con người không ngừng thay đổi, thư pháp cũng không ngừng biến hoá, nếu thư pháp mãi không thay đổi, tức là con người cũng dậm chân tại chỗ mà không có tiến bộ”. Nhìn kiệt tác của mình một lúc rồi gã lại nói: “Được rồi! Phải đi đâu tìm Bích Trần yêu đạo bây giờ?”.

Từ Tử Lăng đang định trả lời thì chợt cảm giác thấy được điều gì đó, bèn vội kéo Khấu Trọng nấp xuống dưới một chiếc cầu nhỏ bắc qua dòng suối trong hoa viên.

Một bóng người béo múp như thùng rượu từ trên mái hiên lướt xuống nhẹ như mèo, chân khẽ điểm xuống cỏ, đã lướt tới căn tiểu đình nối liền với cây cầu nhỏ mà hai gã nấp bên dưới, khoảng cách hai bên chỉ chừng chưa đầy mười bước chân.

Hoa viên này rộng chừng hai mươi trượng vuông, cây cỏ hoa lá được bài trí hết sức cẩn thận, may mà bức tường nơi Khấu Trọng biểu diễn thư pháp khuất sau một rặng trúc, từ trong đình không thể nhìn thấy được, bằng không thì hai gã đã bị phát hiện rồi.

Khấu Trọng rút đầu lại, thè lưỡi ra nói: “Là An Long, quả nhiên chúng ta nhìn không lầm người”.

Từ Tử Lăng đưa tay ra hiệu cho gã im lặng.

Tiếng y phục phất gió vang lên, kể đó là một than âm ồm ồm: “Có chuyện gì vậy? Sao không đợi tới mai hãy nói?”.

Khấu Trọng còn tưởng rằng là Tả Du Tiên, nhưng thấy thần sắc hoang mang của Từ Tử Lăng, mới biết rằng cả gã cũng không nhận ra người này là ai.

Kế đó người kia lại quát lên: "Ở đây không có chuyện của các ngươi, mau rút đi cho ta. Không có lệnh của ta thì không được vào hoa viên nữa bước".

Bảy, tám người liền đồng thanh dạ vang, mau chóng lui ra bên ngoài.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, ngầm đoán được người vừa lên tiếng là ai.

An Long ngồi xuống chiếc ghế đá trong tiểu đình, thở dài nói: "Ta và ngươi cũng có thể xem là sư huynh đệ, sao ngươi không nể tình chút nào vậy?".

Người kia hừ lạnh nói: "Không niệm tình là ngươi, chứ không phải Phụ Công Hựu này. Kể từ khi ta thoát ly Thiên Liên Tông mười lăm năm trước, thì đã không còn là sư đệ của ngươi nữa rồi. Giờ thì ta và ngươi lại càng không có quan hệ. Ta muốn làm gì thì mặc ta, đâu tới lượt nhà ngươi can thiệp".

Quả nhiên đây chính là huynh đệ kết bái của Đỗ Phục Uy, nhân vật thứ hai trong quân Giang Hoài, chỉ là cả hai gã đều không ngờ người này cũng xuất thân tà phái, lại còn là sư đệ của An Long nữa.

"Rầm!".

Thạch bàn vỡ tan tành, đổ sụp xuống.

An Long tức giận quát: "To gan! Đã vào Thiên Liên Tông lẽ nào tới lượt ngươi nói ra là ra chứ? Năm xưa ta vì niệm tình sư huynh đệ, lại thấy một thân võ công của ngươi thành tựu cũng không dễ, nên mới mở lượng khoan dung. Không ngờ lại là dưỡng hổ vi họa, để đến nay ngươi liền kết với người của Lão Quân Miếu và Đạo Tổ Chân Truyền đối phó ta, có phải ngươi đã chán sống rồi hay không?".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều thầm kêu may mắn.

Một chuồng vừa rồi của An Long kinh đạo âm nhu, chỉ nghe thanh âm cũng biết họ An chỉ khẽ cất tay lên, đã khiến cho cả chiếc bàn đá kiên cố vỡ tan tành. Chỉ riêng phần công lực này, trên giang hồ đã không có mấy người làm được rồi. Nếu không phải hai gã tới hoa viên trước một bước hoặc giả không kịp thời ẩn nấp, e rằng đã không qua mắt được tên cao thủ Ma môn này rồi.

Còn Phụ Công Hựu thì dù sao cũng là bá chủ một phương, chỉ nghe lúc này y đuổi hết thủ hạ, không cần tùy tùng hộ giá cũng biết là y không hề sợ An Long, lại càng không bị một chương của y làm cho kinh hãi.

Chỉ nghe tiếng y cười lạnh: "Ta vừa sinh ra đã có tính xấu, đó là tuyệt đối không muốn nợ ai chuyện gì, nhưng người khác mà nợ ta, thì thế nào cũng phải trả gấp bội. Mười lăm năm nay ta đều không truy cứu món nợ máu của sư tôn với người, bây giờ chắc tới lúc rồi".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giờ mới tỉnh ngộ, biết được thì ra Phụ Công Hựu muốn mượn Bách Nghiệp Đại Hội này để bức An Long xuất diện.

An Long không hề tức giận mà còn bật cười nói: "Đúng là chuyện đùa mà, cái chết của sư tôn là do luyện Thiên Tâm Liên Hoàn vận khí sai đường, làm cho kinh mạch vỡ tung, tẩu hỏa nhập ma mà chết, liên quan gì đến An Long ta chứ? Người chỉ vì thấy ta ngồi lên bảo tọa liên chủ, nên mới ôm hận tron lòng, ngậm máu phun người! Hừ! Hôm nay An Long ta sẽ lấy thân phận liên chủ của Thiên Tâm Liên, thế thiên hành đạo, thanh lý môn hộ".

Một giọng nói the thé vang lên ở đầu bên kia cây cầu nhỏ: "Đây mới đúng là chuyện cười đó, cho dù người đã luyện thành Thiên Tâm Liên Hoàn, chuyện này cũng đừng hòng sống mà rời khỏi nơi đây, còn vọng ngôn thanh lý môn hộ cái gì nữa?".

Từ Tử Lăng không có bản lĩnh hóa thanh âm thành sợi chỉ rót vào tai Khấu Trọng như Thạch Thanh Tuyền, đành dùng ngón tay viết lên lưng Khấu Trọng một chữ "tả", gã này mới biết người vừa lên tiếng chính là Tả Du Tiên.

An Long không ngờ lại không động khí, ngược lại còn tỏ ra kinh ngạc nói: "Nếu ta nhớ không lầm, hai người các người là tình địch thủy hỏa bất tương dung, từng đấu mấy trận trời long đất lở, tại sao hôm nay lại bắt tay làm hòa như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà làm cho trời đất chuyển dời như thế?".

Phụ Công Hựu lạnh lùng nói: "Ngoại trừ âm mưu ngụy kế, thương thiên hại lý ra thì người hiểu được cái mẹ gì chứ. Cút đi! Giết người như vậy thì thật quá tiện nghi rồi! Ta phải bắt người từ từ nếm mùi đau khổ, từ từ chết dần chết mòn!".

Chỉ nghe y câu nói này của họ Phụ, thì cũng biết cừ hận giữa y và An Long đã tới mức không thể hóa giải, cho dù dốc tận cả nước Trường Giang e là cũng không thể rửa sạch được.

An Long phát ra một tràng cười hết sức chói tai, nghe như tiếng lợn rống khiến người nghe cảm thấy khó chịu vô cùng, phảng phất như tiếng cười của lão biến thành những mũi dùi sắc nhọn đâm vào hai bên máng nhĩ vậy.

Tiếng cười đột nhiên ngừng lại, chỉ nghe An Long điềm tĩnh nói tiếp: “Người tưởng rằng đánh với Đỗ Phục Uy thì có thể hô phong hoán vũ hay sao? Hảo cảnh của Quân Giang Hoài chỉ là giả tượng mà thôi, đã tới lúc kết thúc rồi. Người cứ chờ mà xem”.

Tả Du Tiên tỏ vẻ khinh thường: “Thế người nghĩ rằng chúng ta không biết người đang ngầm lôi kéo bọn Tiêu Tiễn, Chu Xán và Tào Ứng Long đối phó bọn ta sao?”.

An Long rõ ràng là vô cùng ngạc nhiên, nhất thời không nói được gì.

Phụ Công Hựu cười dài tiếp lời: “Người đã sống mười mấy năm sung sướng rồi, hiện giờ cũng nên nếm chút mùi vị đau khổ đi thôi. Người còn không đi ngay thì sẽ hối hận đó”.

An Long gằn giọng nói liền ba tiếng “hảo” rồi tung mình bỏ đi.

Thanh âm của Vinh Phụng Tường lập tức cất lên: “Cơ hội tốt như vậy, tại sao lại bỏ qua cho hắn?”.

Hai gã giờ mới biết thì ra Vinh Phụng Tường từ nãy vẫn đứng ở bên, trong lòng thầm kêu khổ. Lúc này trời đã sắp sáng, nếu để bị phát hiện, hai gã dù có liều mạng cũng chưa chắc thoát khỏi vòng vây của ba đại cao thủ trong ma giáo này.

Phụ Công Hựu trầm giọng nói: “Hắn đã luyện thành Thiên Tâm Liên Hoàn, nếu cứ bức hắn làm con thú cùng đường, đối với chúng ta chỉ có hại mà không có lợi. Sau Bách Nghiệp Đại Hội, để xem hắn còn chạy đi đâu được?”.

Tả Du Tiên gật đầu nói: “Nếu giết hắn trong giờ khắc quan trọng này, sẽ ảnh hưởng rất lớn tới đại cục”.

Lại nghe thanh âm của Vinh Giáo Giáo vang lên: “Giáo Giáo có một cách nghĩ thế này. Chính là lần này An Long chịu xuất đầu phó hội, nhất định là đã có chuẩn bị, có thể nói hắn căn bản không sợ chúng ta”.

Phụ Công Hựu cũng lên tiếng tán đồng: “Lời này rất có lý, chúng ta vào phòng rồi bàn tiếp”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lúc này chỉ biết thầm cảm ơn trời đất, sau khi khẳng định bốn người đã rời khỏi, hai gã mới vội vàng lên ra ngoài.

Trời vừa sáng, hai đã đã nghênh ngang đi trên đường, nhìn thấy những hàng chữ đồ chói đập vào mắt ở khắp nơi, trong lòng vô cùng thống khoái.

Xa xa có tiếng lách cách truyền lại, thì ra là một tiệm ăn đang chuẩn bị cho buổi chợ sớm. Khấu Trọng cười cười nói: “Đi uống chén đậu nành, ăn mấy cái bánh bao dần bụng nhé?”.

Từ Tử Lăng liền gật đầu đáp ứng.

Thực điểm vừa mới mở cửa, hai gã bước vào chọn một góc khuất ngồi xuống, sáng khoái hưởng thụ bát sữa đậu nành nóng hổi.

Khấu Trọng thở dài nói: “Thật không ngờ Bách Nghiệp Đại Hội con bà nó này lại liên quan đến ân oán tranh đấu của các lưu phái trong ma giáo như vậy”.

Từ Tử Lăng chau mày không hiểu nói: “Người buôn bán nhiều như vậy, cạnh tranh vô cùng kịch liệt, người kiếm được nhiều thì ta kiếm được ít, những người buôn bán cùng một thứ hàng thì không khác gì các quốc gia đối địch, ta thật không hiểu sao Vinh Phụng Tường lại muốn đoạt lấy cái địa vị tôn trưởng của Bách Nghiệp Xã như vậy, đoạt được địa vị đó rồi thì làm được gì chứ? Lẽ nào từ các thương bang hành xã đến các thương buôn đơn lẻ đều sẽ thành thuộc hạ của y hết hay sao?”.

Khấu Trọng cầm bát lên húp một ngụm lớn, lắc đầu nói: “Không có chuyện này đâu, theo ta thấy điểm quan trọng là ở chỗ định giá cả và cung ứng hàng hoá, tôn trưởng chỉ cần có được sự ủng hộ của đại đa số là có thể định ra được cái gọi là xã quy chẳng hạn. Tỷ như muốn mua gỗ của Long Du Bang, người trong Bách Nghiệp Xã và người ngoài sẽ có giá khác nhau, thậm chí không cho phép bán cho bên ngoài, như vậy thì Bách Nghiệp Xã sẽ trở thành một tập đoàn khổng lồ chế tất cả kinh thương, hiện giờ thì đương nhiên không làm được, nhưng chỉ cần thời gian cộng với sự phối hợp của vũ lực, ta nghĩ là không phải không có khả năng”.

Ngưng lại một chút rồi gã nói tiếp: “Trong thời gian ngắn, tôn trưởng của Bách Nghiệp Xã sẽ thành đối tượng các phương thế lực lôi kéo, địa vị tăng cao, tự nhiên sẽ có rất nhiều cái lợi. Chỉ có điều chúng ta không phải là người buôn bán, nên không hiểu rõ mà thôi”.

Từ Tử Lăng vẫn không hiểu, đang định hỏi tiếp thì chợt động tâm, nhìn ra phía cửa. Loan Loan đã nhẹ nhàng lướt tới, ngồi xuống đối diện với hai gã, mỉm cười nói: “Hai người quên đeo mặt nạ rồi”.

Khấu Trọng vừa đặt chiếc bát xuống bàn, vừa cười cười nói: “Loan tiểu thư tới Hợp Phì lúc nào vậy, tại sao không đến tìm huynh đệ chúng ta sớm một chút để tâm tình cho bớt mỗi khổ tương tư”.

Gương mặt kiều diễm như hoa của Loan Loan thoáng hiện một nụ cười châm biếm, nhặt nhẻo nói: “Không có chuyện kiếm hai người làm gì?”.

Khấu Trọng đảo mắt một vòng, ánh mắt lảng lẹ của gã làm cho mấy người đang ngây ra vì sắc đẹp của Loan Loan giật mình sức tỉnh, lúng túng trở lại công việc của mình.

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Vậy hiện giờ có chuyện gì mà tới tìm chúng ta vậy?”.

Loan Loan lườm gã một cái nói: “Đương nhiên là đến hỏi tội rồi, có câu người ngay không làm chuyện mờ ám, các người muốn bày chuyện thị phi thế nào ta cũng mặc kệ, nhưng tại sao lại cả Âm Quý Phái của ta làm gì?”.

Khấu Trọng cười cười nói: “Cái này gọi là cái khổ của tiếng tăm, thôi không nói chuyện phiếm nữa, nhân tiện có Loan tiểu thư đại giá quang lâm, có thể cho ta thuận miệng hỏi vài câu không?”.

Với tu dưỡng của Loan Loan cũng bị gã làm cho phải che miệng cười, khẽ trách: “Người bảo ta nói là chuyện phiếm, vậy thì lời người nói nhất định là lời thừa rồi. Nếu người không cho ta một giải thích rõ ràng, thì đừng hòng ta trả lời nửa câu”.

Hai người nhìn sắc mặt, thấy Loan Loan không phải tức giận thật, từ đây suy ra Loan Loan không phải cùng một phe với Vinh Phụng Tường và Tả Du Tiên.

Chuyện này tương đối kỳ quái, bởi vì từ xưa tới nay, Âm Quý Phái và quân Giang Hoài đều có quan hệ hợp tác. Cách giải thích duy nhất chính là đôi huynh đệ kết bái Đỗ Phục Uy và Phụ Công Hựu không hề đoàn kết nhất chí như người ngoài vẫn lầm tưởng.

Lúc này người bên ngoài đã nhiều dần, hơn nữa không ngừng có người chạy đi chạy lại báo cáo, rõ ràng là chiêu thức tung tin đồn nhảm của hai gã đã có tác dụng.

Khấu Trọng cười ha hả nói: “Thượng Quan Long là người của Âm Quý Phái, điều này thiên hạ ai ai cũng biết. Thêm một người hay bớt một người thì ảnh hưởng gì đến quý phái đâu chứ. Có lúc để tiểu thư chiếm tiện nghi, thì cũng có lúc phải để chúng ta chiếm chút tiện nghi chứ, đây là chuyện hết sức bình thường thôi mà. Cùng lắm ta xin lỗi vậy, mong Loan tiểu thư thứ lỗi!”.

Loan Loan bật cười khúc khích: “Như vậy còn tạm được”.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, đều nhận ra sự ngán ngại trong lòng đối phương.

Bọn gã và Loan Loan đã có mối thâm cừ đại hận, nhưng vì hình thế bắt buộc, không thể không tạm thời hòa hoãn với nàng, bằng không sẽ làm hỏng mất đại kế giải nguy cho Phi Mã Mục Trường, vì chuyện nhỏ mà hỏng cả chuyện lớn.

Khấu Trọng dựa lưng vào ghế, nheo mắt ngắm nhìn cảnh tượng trên phố vào buổi sớm: “Bát đại cao thủ của Ma môn, ngoại trừ Vu Ô Quyển, Bích Trần, Tả Du Tiên, An Long và lệnh sư ra, còn ba người nữa là ai?”.

Loan Loan khẽ biến sắc nói: “Tin tức của hai người cũng linh thông lắm, tại sao người nghĩ rằng ta sẽ chịu nói cho người biết chứ?”.

Khấu Trọng buông tay nói: “Đây có gì là bí mật đâu chứ, thế nào chẳng có người biết, sao tiểu thư không mua chút tình nghĩa chứ?”.

Ánh mắt Loan Loan dịch sang phía Từ Tử Lăng, rồi u uất thở dài, cúi đầu nói: “Hai người lúc nào cũng khiến người ta phải mềm lòng, được rồi! Đã nói thì nói cho kỹ một chút, các người đã nghe qua...”. Đột nhiên nàng bật dậy, lách người biến mất sau cánh cửa.

Hai gã nhìn theo ánh mắt của nàng, chỉ thấy Trạch Nhạc thò đầu vào, reo lên: “Cuối cùng cũng tìm được hai vị rồi. Bây giờ người nào cũng đang sợ khiếp vía vội vã rời thành, Bách Nghiệp Đại Hội kết thúc rồi!”.

- o O o -